

4. Màgia

Acompanyada d'una espectacular flamarada, la maga Mirindolis va tancar aquella capsula amb un ràpid moviment de mans. De seguida la va tornar a obrir i en va sortir, enmig d'un núvol de confeti blanc, un preciós ram de flors seguit d'unes serpentines de corda sense fi, que queien en cascada, apilant-se a terra. Ella, feia còmics esforços per tornar-les de nou a la capsula, mentre aguantava el ram amb les dents i obria uns ulls com dues taronges.

—Oooooohhhh! —va fer el públic, entre rialles i aplaudiments.

Quan la maga va demanar un voluntari o una voluntària que l'ajudés a fer un joc de cartes, el Quim va alçar el braç com un coet. Tot ell va saltar de la butaca i la Mirindolis, que ho va veure, el va fer pujar a l'escenari.

—Com et dius? —li va preguntar així que el va tenir al costat.

—Quim! —va respondre ell.

—Molt bé, doncs... Nens i nenes, senyores i senyors, els presento el meu nou ajudant: en Quim! —I tothom el va aplaudir.

Li va demanar que remenés les cartes d'una baralla i comprovés que hi eren totes. Li va dir que n'escollís una i que hi posés el seu nom amb un retolador, i abans de tornar-la amb les altres, la va ensenyar al públic: era el tres de cors. Sense deixar de xerrar ni un segon, la maga Mirindolis les va tornar a barrejar fent malabarismes i jocs de mans, fins que les va fer volar, totes, pels aires. Totes menys una. Sota aquella pluja de cartes, la maga en subjectava una amb la mà i l'ensenyava, orgullosa, al públic. Era el tres de cors d'en Quim. El públic va embogir entre crits i aplaudiments. Li va entregar la carta donant-li les gràcies i el va acompanyar fins a les escales de l'escenari. El públic encara aplaudia.

La maga Mirindolis va fer alguns trucs més, abans que s'acabés l'espectacle. Cada vegada eren més i més espectaculars. En Quim, desconcertat, es mirava la seva carta de tant en tant.

—Et veig capficat... —li va dir el pare, quan sortien del teatre.

—És que no pot ser! —va exclamar—. Tot això eren trucs! La màgia de veritat no existeix, oi?

—Home, depèn de com t'ho miris... —va fer el seu pare, pensatiu—. Per a mi, sí que existeix la màgia. La vida n'està plena!

—Per exemple? —el va reptar en Quim.

—Doncs, per exemple... —va replicar el seu pare—, Tu i jo, ara mateix, som aquí, caminant... el cor ens batega, omplim d'aire els nostres pulmons, estem vius! No ho trobes meravellós i màgic, això?

—Apa, papa! —li va etzibar en Quim—. Això no és màgia, és la naturalesa, que és així!

—Doncs, sigui com sigui, a mi em sembla màgic! —va seguir el pare.

Quan una cosa el tenia capficat, en Quim hi donava voltes i més voltes. L'ajudava molt escoltar l'opinió que en tenien els altres, així que va començar a preguntar sobre la màgia, a tothom qui es creuava amb ell.

—Tu què en penses, de la màgia? —li va preguntar al seu germà petit, quan ja eren al llit—. Creus que existeix?

—És clar que sí! —va deixar anar—. Mira, d'aquí a una estona ens adormirem, i quan ens despertem ja serà demà!

—Però això no és màgia! —va remugar en Quim.

—I per què, no? —va preguntar en Nil—. Són una pila d'hores i passen com si fos un segon! Això, si no somiem, perquè llavors és com si visquéssim dues vides a la vegada! Per a mi, això és màgia.

—Potser sí... —va fer pensatiu, en Quim, i es van adormir.

L'endemà al matí, seguia donant-hi voltes. Observava cada boleta de cereals que es posava a la boca i les mastegava, una per una, dibuixant un somriure.

—Quim, ets als núvols! —va observar el pare—. Vinga, acaba d'esmorzar que hem de marxar.

—Com és que cada cosa té un gust diferent? —va fer en Quim.

—És màgia! —va somriure el pare picant-li l'ullet—. Encara que la ciència segur que té explicacions per a tot.

Aquell matí, a l'escola, en Quim s'anava trobant miquetes de màgia per tots els racons. En la força dels arbres del bosc veí, en els colors de les flors i en el seu perfum, en l'aigua fresca de la font del pati que els refrescava després de jugar, en l'escalfor del sol que brillava des del cel, en els núvols, en el vent, en el cant dels ocells... Estava fascinat, observant, tocant, escoltant, tastant i olorant-ho tot.

—Què tal, Quim? —li va preguntar la Vanessa, la seva mestra, que feia una estona que se'l mirava—. Estàs una mica estrany, avui...

—És que ahir vam anar a veure un espectacle de màgia, amb el meu pare —li va explicar, ell—. Jo estava convençut que la màgia no existia... i avui, me la trobo pertot arreu! Tu, hi creus en la màgia?

—Que si crec en la màgia, Quim? —va preguntar la Vanessa, agafant-li les mans i posant-les sobre la seva enorme panxota—. Notes com es belluga?

—Ual-laaaa! —va exclamar en Quim, emocionat—. Sí que es mou! És el bebè?

—Ahà! Cada dia, després d'esmorzar, balla una estona... —va respondre ella—. Això sí que és màgia! Saber que aquí dins hi ha una personeta que creix sense que ningú li expliqui com ho ha de fer...

—Sí que és màgia, sí! —va assentir, ell.

Aquell vespre, a casa de la mare, va tornar a sortir el tema.

—El papa m'ha dit que, ahir, vau anar a veure l'espectacle de la maga Mirindolis... —va dir ella—. I que, des d'aleshores, el tema de la màgia et té capficat.

—Sí, mare... m'he passat el dia descobrint-la pertot arreu!

—Per a màgia, la del dia que vas arribar a les nostres vides —va fer la mare, emocionada—. Eres tan petit! Va ser tenir-te als braços i saber que t'estimariem sempre més! Jo, la màgia, la trobo en l'amor, i en els teus somriures desbordants, en les mirades que compartim...

—La màgia es troba al cor —va afegir en Nil, que acabava d'entrar a la cuina—, jo la noto a dins quan juguem, quan ens fem una abraçada o quan em feu carícies i petons...

—Doncs ara, jo penso que la màgia es troba en cadascun de nosaltres —va concloure en Quim, tot seriós—, que som capaços de crear-la a cada moment, sense trucs! Encara que a vegades potser ni ens n'adonem.